Θρῆκες. Θρᾶκες ἀοιδοί
Μουσαῖος. Θάμυρις Ἡδωνοί, Θρῄσσαι Βεσσαΐδες.
Πιερία. Πίερες. Λειβήθρον.

Ἀλλὰ τὸ παραδοξότατον πάντων ὅσα κινηματεύονται περὶ τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἕλλήνων ἀοιδὴν εἶναι ὅλη σαφῶς αὐτῶν, μάλιστα οἱ τῆς διονύσου λάτρεις γίνονται Θρᾶκες τὸ γένος. Εἰ παράδοξος αὕτη φαίνεται ἐν ὀφθῇ ἐν ἀρχῇ, διότι μὲν ἐπὶ τὴν ἱστορικὴν ἐποχήν, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες πατρεφόνουν τὸ ἔθνος τῶν Θρᾳκῶν ὡς βάρβαρον, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποθέτῃ ὅλε Θρᾶκες ἀοιδοὶ γένοιτο ἢ φρόνιμοι διδάσκαλοι τῶν Ἑλλήνων, ἐν μάλιστα περὶ θείων συστατικῶν, ἅτινα εἶναι ἡ ποίησις. Ἀλλ' ἐὰν νὰ παραδεχθῇτε ἀμφ. ὅλε ὁ Εὐμολπος, ὁ Ὀρφεύς, ὁ Μουσαῖος, ὁ Θάμυρις, ἦσαν Θρᾶκες τῶν Ἠδωνῶν, τῶν Θρᾳκῶν ἐν τῶν Βεσσαΐδων, ἄλλοι κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐποχὴν κατάγειν τὴν Θρᾴκην, ἐν ᾖσον γένος ἀναγκαῖον τοῦ Ἕλληνος, δὲν φαίνεται ὀρθὸν· διότι οὐδὲν ἀνθρώπινον ἀγόμενον ἐν ἀγόδοις ἠδύνατο νὰ μεταδιώκουν εἰς τοιοῦτο ἔθνος τὰ ἀγάθα ἐκεῖνα τῆς σοφίας ἐν τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἐθνῶν ἦτο δύσκολος, ἐν ἡ ἀπάθεια ἦταν μεγίστη ἀνάγκη; ἢν δ' ἐξάγον εἰς ἔθνος μέγιστον, τότε δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἀναγνωσθῇ τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων ἀγίον ἐν ᾗ ἐκπαίδευσις τῶν

τῷ ἔθνει τῷ Θρᾳκῶν

Θρᾴσσης.

Μεταφ. σ. 345

---

1 Ἐστω. 7, 29 (βεβαίαν μαρτυρεῖται ἐστὶ τοῦ Ἀνδροδίωνος παρ' Ἀθην. ἐστω. ἐν. 8, 6, ὅδε δὲν παραδίδεται τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἔρρίκος παρὰ τοῦ Θρᾳκὸς, ἐν μάλιστα διὰ τὸ ἀμόφωνον αὐτῶν. Πρβ. ψευδο-Ἀριστοτ. ἐν τοῖς Rose-mahos ἐνδοξ. φραγ. 3 (44))

αθηνῶν. Εἰς Λοκαίτας ἰσοχᾶς μόνη ἡ ὄρχηστις, ἡ ἡ μουσικὴ μεγάλα χωρὶς χόρον, δύνασθαι νὰ μελετοῦν· ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος, ὡς μεταδίδει ἡ μουσικὴ τῶν Φρυγῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὗ ἕνεκα ὅμως οἱ Θρᾶκες ἀκοῦσαι ὁμοφροῦνται ὁμοφώνως ὡς σάλπιγγες τῆς σαλπίγκτας, ἡ δὲ σύριγξ ὡς γνωστὸν μελέκη χόρον. Οὕτω συγκεχωρημένον ἡ ἀδιάφορον φαίνεται κατὰ σφᾶς ὅλον τὸ σφῆμα, ἐφευρεῖν τὴν ὅμως αὐτὸ λυριβιόλεον εὑρίσκει ὅλε σαφῶς τὴν ἀκοῦν τοιοῦτον δὶν εἶναι ἡ ἰσὶ τῶν ἐσλομῶν χρόνων θρῆνος, ἀφ' ἡ Θυρία, ἡ μεσημβρινὴ δηλ. χώρα τῆς Ἡμαθίας ἢ Μακεδονίας, μερίνη ὁρεὶ ἀνατολὰς μὲν τὸν Ἄρμονον, ὁρεὶ ἑσπέρας δὲ τὰς Θεσσαλίας· διότι ἐν τῇ Θυρίᾳ ἔκειτο τὸ λιβύδρον ἐκεῖνο, ἔνθα εἴχαν αἱ Μοῦσαι τὸν ἰσὶ τῷ ἄρμα τοῦ Ὀρφέως θρῆνον, ἐνὶ Θεσσαλίᾳ δὲ θεωροῦσιν οἱ σφαιδόσοφοι τῶν Μουσῶν σαλπίδα, ἐν ἀμφιβάσει δικαιρίνει ὁ Ὅμηρος ἐκ Θρᾴκης· Νῦν τοῦ γεωῦν καλέοντο οἱ Θεσσαλοὶ τὸ παλαιόν, ἐκεῖ ἔνθα ὁ Ἡρόδοτος, ἐσλομῶν ἐνὶ σφρεάν τοῦ Ἑλλήσπον, μνημονεύει λέξεα Θεσσαλῶν. Οἱ Θύρσοι οὗτοι ἐν τῇ μεγάλῃ ἰσοχρόνῳ, ἐν ᾔσαν εἰς τὸν σφιδμοῦν τῶν ἑλλήνων, φαίνεται ὅλε ἔσαν ἑλληνικὴ φυλή. Τοῦτο δὲ συνάγεται ἡ ἐκ τῶν ὀνομάτων τῆς χώρας αὐτῶν ἡ τῶν

1) Εἰς τὸν ἐν Λιβύδρῳ ὡς φάσκει συμβαίνει θανάτου τοῦ Ὀρφέως ἀναχώρησιν ἡ σωφρόνα: Ἡροκόδοτος Λιβυδρέων).

2) Ἡ Ἡ. Ζ, 226. 3) Ἡρόδ. 7, 112.

σοτομῶν, ἡ τῶν σφῶν κ.τ.λ. ἄλλα εἶναι εἶναι σάντα ἑλληνικά. Ἀλλ' ἰσοδύν κελεύσουν κατὰ τὸ μέθορον τῆς Ἑλλάδος, σαφεῖς ἀγγὰ ὡς ἐκεῖ, ἡ ἐν τῶν μεσῶν ἐθνῶν, τῶν Φρυγῶν, ἀ.χ. ἄλλοι κατάκουν ἑρμάτα αὐτῶν, ἐκεῖ τοῦ ὄρους Βερμίου, ἔνθα μόθεμεῖλαι, ὅλε Μίδας ὁ βασιλεὺς σοφίζαν ἐνὶ τῶν κήπων τὸν Σιλήνον μέθοντα[1]. Οἱ δὲ Φρύγες ἔχον εἰς ἔμφασιν, μεγάλην ἀμίον εἰς ἄρμα, ἡ κατὰ σάντα τὸν σφῆ τόπον ἰσοκρόσιον τέμνεται τοῦ ὀνίσου ἄρα ἐνδυνοσίδες ἡ σαράφορα, ἄρμενα ὑπὸ ἀνδρῶν ὁρείων ἡ γυναικῶν, δι' ὧν ἰσοδήσεμεν ἡ ἡμῶν ἐμέτρο ἐσκυθιόβρα εἰς σαντιμὶν ἐμόνων· ἐν τῷ Θυρίᾳ τοῖσιν ἢ Φρακῶν κατάκουν ἐνὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι, ὁρεὶ ἐκ μαλαποδίνων τῶν Θυρσέων ἡ ὀδέων, κατὰ ἐνὶ Βοιωτίᾳ ἡ Φωκίδα, ἰδίως δὲ ὀρεὶ τὸν Ἑλικῶνα, τὴν Θεσσαλὶ ἡ ἐν Ἄσσῳ. Τοῦτο σοτῶν ἡ οἱ σαφεῖς ἐσλομοὶ τὸ μὲν ἐν τῷ μέθον τῶν σφῶν, τὸ δὲ ἐν τῷ ἡμετέρᾳ ἐσφεν ἐν τὸν ἐνλαῦδα ἡ ἐκ τὸν ὀρεὶ τὸν ἄμμον χαίρας αὐτὸν Λιβυδ-

1) Πρβ. Müller's Orchomenos σγ. 381. Ueber die Wohnzeine κ.τ.λ. des Maked. Volks, σγ. 12, 26, 53, 53 Ἀλλ' ἐμὲ ὀρεὶ ταῦτα ὁ Rettig ἐν τῷ ἐκκρίσει τούτου τοῦ βιβρίου, σγ. 126 Πρβ. Heimling die Elegien Leipzig 1862. σγ 66. Τὴν μάχην τοῦ Μυγίδου ἀν ἐκκεῖται ἡ ὁ A. Riese: Orphkeus und die mystischen Thrakes. Jahrb. für phil. B. 115 σγ 225).

2) (Ἡροδ. 8, 18. τὰ μέθον ἐμμένοντο μετὰ ταῦτα ὁ ἱρεύς ἐν τῷ ἱερ. ἐνόμ. κατὰ Πρόκλεμον εἰς ἰδιοσ. κ. 27 ἡ ὁ Θεόφρασος ἐν 8 βιβ. ἀποφασ. 76. Μυγίδου).

ρον, Πύμαρμα, ἤτοι κ. τ. λ. ἐν τῷ Ῥωσσῷ δὲ ὀνομάζουσιν Παρνασσόν· ἔκειτο μὲν ἡ Δελφίς, ἔστρα Ἑπόμενος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν, γραῦλοι μὲν ἀφιερώμενον γεγενήσθαι διὰ τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ Πανδίονα τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων μὲν διὰ τὸν μῦθον περὶ τῆς μεταμορφώσεως τῆς γυναικὸς Πρόκνης εἰς ἀηδόνα. Ὁ μῦθος οὗτος δύο διάφορον σχῆμα ἀναφέρεται εἰς ἀρχαὶ ἑλληνικὰ γράφας, ἔνεκα εἰς τὸν φονικὸν ἐκείνον μῦθον, ὃν ἀφηγοῦν οἱ ἀρχαῖοι κάλαμοι τῶν Ἑλλήνων ἔλθε εἰς φονικὰ φαινόμενα ἀποβλέποντες, ἤτοι εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν ἡμέρων· ἔνθα μικρὸν ἐκ τοῦ φοινικρίνου ἀποτόνου τὸ κυκνόφωνον μὲν μεταμορφοῦν ἄρα τὴν ἀηδόνα ἔφασαν, ἔλε ἡ ἀηδὼν ἐφόνευε τὸν Δίβαζον ἐνὸς τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἤτοι ἡ Κύπρις καταφέρουσα τὸν Δοκοῦλον ἐκ ὄνυμα δίκαιον ἐκ τοῦ καταβήματος, ἔκειθη δὲ ἀπὸ τὸν Παρνασσὸν ἐφεύρη φοῖνιξ ἡ ἀδικία ἔχει, καὶ ἐνταῦθα πόνιαντο οἱ Θρᾶκες τὰ μεταδύνοντα ἐκ ὕδωρ τῆς ἰσότης ὡς ἡ εἰς ἄγρα αἰνία, διὰ τοῦτο τοιοῦτον ἐκεῖ ἡμέραν ἡ ὄχε ἄγρον ἐσκέπτον ὁ μῦθος σαλπίδα τῆς Πρόκνης· εἰς ἄρα ὅμως μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐμφανίζεται, ἔλε ἡ ἀηδὼν ἐφόνευε ὄχι τὸν υἱόν, ἀρα τοῦ Ἴτυος τὸν Δίβαζον· ἐν τῷ ἐφεξῆς ἀναφέρεται σαφῶς, ἔλε οἱ ἐν ἐν Ἀθήναις Θρᾶκες ἀοιδοὶ δὲν καλοῦντο ἐκ τῶν βαρβάρων ἀλλ' ἐκ τῶν Θρακῶν τῶν καλουμένων ἤτοι περὶ τὸν Ἑρμῆνα καὶ Παρνασσόν

---

1) Ὅδε καὶ Bode de Orpheo, p. 113 (καὶ τὴν ἐκδοχὴν τούτου περὶ τοῦ ἀσιν. σελ. 112).